

обща за всѣкиго, но — ще е *испросена* и това се зове въ логика-та *испросено начало*.

Доказателства-та на истина-та при нейно-то систематическо изложение, тогава само могат да бъдат свободни отъ такива требованія, когато основанія-та имъ се приближатъ къмъ сознательно-то общо начало на *истина-ша* и на *добро-шо* и тогава слѣдователно ще иматъ право да искатъ съгласіе-то на всички-тѣ разумни същества. Но ако они, мислими въ форми-тѣ пространства и времени, не могатъ да представятъ точны-тѣ и същци понятія: то трѣба негли да носятъ народны-тѣ отсѣнки и — да служатъ като едно общо израженіе на нѣкое народно чювство.

Въ такъвъ случай, никой не може да ги нарѣче *испросены*; понеже: „*гласъ народенъ, гласъ Божій*“ и — не бы было слѣдователно потребно да се испросва съгласіе-то на това у нѣкого.

Забблѣжка 37) Таково народно право иматъ наши-тѣ съотечественици да искатъ и да иматъ едно народно висше Духовенство за да имъ проповяда Слово-то Божье на языкъ-тѣ имъ; и ако они дѣйствовахъ логически и ако они съгласно, разумно, кроткимъ и благороднимъ образомъ представяхъ ясно и логически това си народно Право на Пречестно-то Правителство; то Оно ёще отдавна щѣше да имъ го даде, и щѣше да имъ позволи да сполучатъ желаніе-то си. —

Правило 2) Кога нѣкой доказва едно нѣщо, то онъ е длѣженъ да слѣдова *постоянно* едно-то и също направленіе, и да има всякога предъ очи *еднѣшнѣ* и *сѣщнѣ цѣль*. Въ противенъ случай, и не бы было извѣстно, къмъ що именно се отнасятъ доказателства-та му, и — като онъ не го докаже добръ, то се разумѣва че и онзи, кому-то расправа, не ще